

Morbositat i controvèrsia... a la pantalla

Emma G. i J. M. CORTES

Sens dubte, el directe té molts inconvenients, l'un és el de l'error; però equivocar-se pot tenir el seu encant. Tal vegada, l'errada més gran de Paloma Chamorro va ser la d'oferir el maremàgnum de *La Edad de Oro* a l'horrible TVE; però, gràcies a aquesta idea, hem pogut gaudir du-

rant quasi tres anys (sense comptar els talls) d'un dels espais més suggerents de la programació del *l'ente público*.

Al començament de tot aquest periple, es deia que a la televisió havia arribat «la modernitat», de la mà d'una tal Chamorro, que no era nova a la casa, però sí les idees que pensava dur a la pràctica en la insípida

pantalla. No oblidem que la senyoreta en qüestió ja duia més de tretze anys a televisió, i per les seues mans havien passat programes com: *Galeria*, *Trazos* i el de la seua consagració com a clara impulsora de les arts plàstiques; ens referim a *Imágenes*, programa que també va ser censurat en una ocasió i eliminat per uns mesos; la causa: «massa drogaaddictes i homosexuals». Ella va contestar aquestes acusacions:

—La vida és plena d'homosexuals i drogaaddictes, i, clar, alguns cauen pel programa.

Però ella havia aconseguit entrevistar Miró, vagar per l'obra de Dalí i, inclús, dedicar una sèrie de programes a la força, la ràbia i la intensitat de Picasso, quan a la TV eren totalment ignorats.

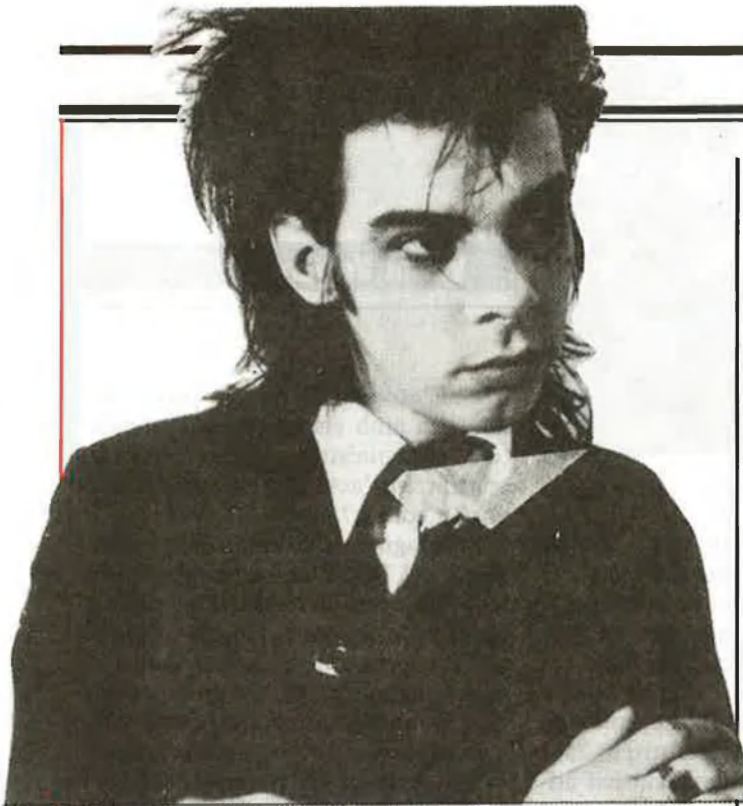
La Edad de Oro es plantejà com un programa dirigit a un públic minoritari, i, per això, era un dels que més morbositat, irritació, expectació i polèmica suscitaven. Primerament, els dijous, després, els dimarts, amb més o menys encert, podies trobar-te a la pantalla imatges, actuacions, vídeos, arts plàstiques i un tipus de gent extravagant i variada pul·lulant en un espai escènic múltiple, utilitzat amb un cert dinamisme (tal vegada no tot el que caldria), i amb una persona al front que, almenys, tractava de fer-nos arribar la seua fascinació per determinades idees, determinats corrents, determinada gent... amb els quals podries estar o no d'acord, però almenys hi acudien cada setmana.

D'altra banda, hi ha cert tipus de gent que encara no

s'ha adonat que, perquè una cosa funcione, cal tenir opcions i poder escollir-ne; que no millora res eliminar de la programació tot allò que puga ser diferent, que se n'isca de la norma i la vulgaritat. ¿Quines són les causes de la desaparició de *La Edad de Oro*? Ni la mateixa Paloma es va atrevir a explicar-ho, però tots, més o menys, ens en podem fer una idea.

És clar que no tractem, des d'ací, d'etiquetar tal programa com a perfecte (no ens agraden les etiquetes), però amb totes les errades, entrevistes anodines, traduccions simultànies intel·ligibles, alguns vídeos d'escàs interès i actuacions bones i d'altres no tant, aconseguia, en moltes ocasions, atmosferes intenses, a què no estàvem acostumats.

No oblidem tampoc que, gràcies a aquest programa, hem pogut gaudir del directe dels Residents, Psychodelic Furs, Echo and the Bunnymen, Dreams Syndicate, Gun Club, de l'afer que organitzaren els de Phychich TV, Marc Aldmon, Tom Verlaine, Elliot Murphy i una llarga llista de gent; sense deixar al marge tots els grups espanyols que han protagonitzat el canvi de la música moderna estatal: Gabinete Caligari, Parálisis Permanente, Radio Futura, Derribos Arias, P.V.P., Loquillo i los Trogló, Alphaville i un altre llarg etc. També aquest aspecte ha estat criticat; «dubtosa selecció dels grups, «mitificació dels seus gustos personals», «ocupar-se tan sols de la moguda madrilenya»...; no són del tot errònies aquestes afirmacions, però, ¿en lloc de tanta crítica negativa, no hauria estat

polifacètic Andy Warhol, amb els Stray Cats, o el fragment inèdit de la pel·lícula *Stop Making*, dels Talking Heads, veritables joies del roc contemporani?

En definitiva, un programa de pressupostos ambiciosos, a nivell de idees i realitzacions, que ens agrada defensar des d'ací, on hem pogut descobrir les fotografies d'Ouka Lele o Mappelthorpe, gaudir amb els dibuixos de Cesepe o Javier de Juan, delitar-nos amb els quadres de Barceló, J. M. Sicilia, Pérez Villalta, Chema Cobo, A. Albacete o, simplement, avorrir-nos veient Lou Reed, Rubi, o intentant entendre alguns dels curts finançats pel programa (*Amor Apache*).

Però, malgrat encerts i desencerts, *La Edad de Oro* ha estat un dels espais que hem seguit des del començament, que ens ha ajudat a moure'ns, a rebre i, després, a transmetre, a enriquir el que era, o el que és, un panorama trist i desolat. Una vegada més, comprovem que som gent *non grata* a TV. I, de tot això, sols ens en queda la *irritació i el desencís*.

un encert intentar fer-ne alguna de positiva?

Malauradament, no s'adonen que en un espai on es pretenen presentar les distintes tendències en el camp de la música, la pintura, el vídeo, el còmic, cap de tot, que la quantitat afecta la qualitat i que, per tant, no sempre és possible d'escollir coses acceptables. Per fi, havíem pogut descobrir les possibilitats d'un món tan allunyat fins

aleshores, com el vídeo; podem contemplar els resultats d'una càmera, un bon director i uns indrets determinats; se'ns ensenyava, en certa mida, a gaudir amb la imatge, amb els plans, i a emocionar-nos amb una estètica diferent.

¿Qui no recorda, amb plaer, la meravella de Siouxsie and the Banshees a l'Albert Hall londinenc, Bowie, la carismàtica Laurie Anderson o, inclús, el

el Temps
i2000

subscriptors més!

subscriuiu-vos-hi